

Собчук Олена

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Котис Н.В.)

УДОСКОНАЛЕННЯ МЕТОДИЧНИХ ОСНОВ АДАПТАЦІЇ СИСТЕМИ ПЛАНУВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ДО ЗОВНІШНІХ ЗМІН

Якщо організація функціонує на конкурентному ринку, то її управлінням повинні розроблятися антикризові заходи з оздоровлення її фінансового стану. Відтак, доцільно розробити антикризові заходи, які дозволять стабілізувати її існуючий стан або мінімізувати майбутні загрози банкрутства. Для цього потрібно адаптувати виробничі, фінансові, маркетингові та організаційні плани.

Заходи мають бути спрямовані на вивчення змін, які відбулися на ринку, дій конкурентів, ринкової кон'юнктури, посилення конкурентної позиції, покращення роботи із споживачами продукції, розширення каналів збуту. Відповідно до стратегічного плану розвитку організації та діючої тактичної політики (зазвичай маркетингової) розробляються заходи виробничого та фінансового спрямування щодо якості сировини, виготовленої продукції та її асортименту, упорядкування платіжної дисципліни, управління дебіторською і кредиторською заборгованістю та витратами, а при необхідності проведення фінансової санації, яка сприяє подоланню платіжної кризи та запобіганню банкрутства.

Причиною незадовільного фінансового стану може бути як результат роботи маркетологів, так і результати недосконалої організації праці, неефективного планування діяльності чи управління підприємством. Для з'ясування причин виникнення відхилення у фінансових показниках необхідно провести поглиблений техніко-економічний аналіз діяльності підприємства та аналіз його ринкового статусу. Результатом останніх повинна стати розробка адаптаційних заходів.

Серед адаптаційних заходів, на нашу думку, основна увага повинна відводиться:

- поліпшенню організаційної структури, яка зазвичай тривалий час не змінюється;
- покращенню матеріально-технічного постачання й обслуговування на підприємстві;
- удосконаленню забезпечення керівництва оновленою інформацією про ринкове середовище;
- впровадженню нових технологій при наданні послуг;

– покращенню матеріальних стимулів до роботи працівників.

Ці та інші заходи дозволять реалізувати власні адаптаційні резерви, що забезпечить значний економічний, організаційний і соціальний ефект та може стати основним джерелом успішної адаптації організації до умов ринкового середовища.

Необхідним є перехід від реагуючих стратегій адаптації до оборонних, від пасивного пристосування до впровадження в таку форму окремих елементів активної адаптації.

Потребують аналізу й діагностики також чинники, що гальмують ці процеси. Обмежувальними факторами нової адаптації виступають забезпеченість виробничими ресурсами та організаційний клімат підприємства.

Вагомим стримуючим фактором є опір персоналу змінам.

Поштовхом розвитку для більшості організацій може стати і переорієнтація цільових векторів адаптації з короткострокового періоду на довгострокову перспективу. За цільовий орієнтир коригування планів не може братися короткостроковий економічний ефект. Адаптація діяльності сучасних організацій до непередбачуваних змінних умов зовнішнього середовища повинна проходити з дотриманням цілей стратегічного розвитку та місії підприємства. Адаптаційні стратегії мають розглядатися через призму економічних та соціальних наслідків.

Соломон Альона

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Котис Н.В.)

ОСОБЛИВОСТІ ПОБУДОВИ СИСТЕМИ КОМУНІКАЦІЙ ЗАКЛАДУ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Глобалізація сучасного світу охопила усі сфери його існування, у тому числі охорону здоров'я, зумовивши нові стандарти управління галуззю, надання послуг, підвищення якості, обміну інформацією, досвідом тощо. Дослідження комунікативних процесів у сфері охорони здоров'я є однією з актуальних наукових проблем, оскільки комунікація в медицині повинна постійно розвиватися та відповідати сучасним потребам суспільних відносин.

Комунікація у медичній діяльності налагоджує зв'язок між лікарем та пацієнтом, забезпечуючи вищу ефективність лікувального процесу. Результатом комунікацій лікаря з хворим, медичного працівника з пацієнтом, працівника системи охорони здоров'я з людиною буде формування тісних